

Zatčený cirkusák

Rok 1950, Paříž

Cirkus se zase přesunul o kousek dál. Putoval od města k městu déle než třicet let. Byla to rodinná tradice. V cirkusu vystupovaly tanečnice, krotitelé lvů, měli dokonce i slona. Ale tyto atrakce jsou okoukané a můžeme je vidět v každém cirkuse. Proto principál pan Moreau potřeboval něco neobvyklého, jiného. Potřeboval mě.

Jsem krabice. Každý člověk ve mně vidí něco jiného, já však sloužím jen k jedné věci – k podvádění. Můj pán mě koupil v Turecku. Viděl, jak mě bývalý majitel použil a získal od jednoho chudáka dost velký obnos peněz.

Funguji na jednoduchém principu – do jednoho z mých otvorů se strčí ruka a podvedený v tom otvoru hledá peníze, které tam mají být ukryté. Pan Moreau slibuje výhru jeden tisíc franků. A ty peníze tam opravdu jsou, jenomže můj pán je přivázal na šňůrku, za kterou zatáhne, kdyby se nešťastník náhodou trefil. Také z tohoto důvodu výhru nikdy neodvazoval.

Jednoho dne k nám přišel podivný muž. Sám vypadal jako cirkusák, jenomže k nám nepatřil. Byl vzrůstem velmi malý, to se však nedalo říct o jeho osobnosti. Na první pohled vyhlížel neobyčejně sebevědomě.

„Zdravím, cizinče,“ přivítá ho pan Moreau obvyklou frází. „Nechceš zkusit své štěstí a zaplatit symbolickou cenu za své možné bohatství?“ Muž se jenom usměje. „Pane, rád. Jenom nevím, jak. Víte, ta díra je asi malá, abych jí zvládl prostrčit ruku. Možná byste my mohl ukázat nějaký trik, jak na to.“

Je vidět, že pan Moreau váhá. Tuší, že ho chce ten tajemný muž oklamat. „Zajisté, pane,“ odvětlí nakonec a přistoupí k němu. „Uf, opravdu je to fuška,“ heká, zatímco se snaží dostat svoji ruku dovnitř.

Mezitím cizinec třikrát tiše hvízdne a zpoza šapitó vyjde žena. Nenápadně se plíží ke mně, nedává vůbec znát, že patří k tomu muži. Jakmile je mi dostatečně blízko, vytáhne malé nůžky a přestřihne všechna lanka! Pan Moreau si ničeho ani nevšiml.

„Tak. Vidíte, jde to,“ prohlásí můj majitel a jde si stoupnout na své místo. Tam se zarazí, protože si všimne, že jeho lanka chybí. Ale nemůže nic dělat, protože to, co provádí, je podvod. Ztuhl na místě a v tu chvíli mohl jen doufat ve své štěstí.

Muž sáhl do správné díry. Chvíli tam šmátrá, po chvíli vytáhne balík bankovek. Pan Moreau tam jen stojí, neschopný slova, zatímco si muž spokojeně přepočítává peníze. Nakonec vzhledne: „Majore, svůj díl práce jsem dokončil. Můžete ho zatknout.“ Odněkud se vynoří policista, který řekne: „Děkujeme, kapitáne a slečno de A' sterová. A vy, pane,“ obrátí se k podvodníkovi, „tímto vás zatýkám za dlouhodobé podvody. Tohle vám vynese pěknou dobu za mřížemi.“

Později jsem se dozvěděla, že policejní major Ernest Petit a jeho přítelkyně Henriette de A' sterová sledovali pana Moreau delší dobu. Zjistili, že peníze jsou falešné, kam je strká a odhalili jeho způsob jeho podvádění. Teď čeká jen na rozsudek. Já mezitím ležím na stole na policejní stanici a policisté se snaží dopátrat toho, jak jsem stará a odkud pocházím, případně kdo mě prodal.

Vlastně jsem ráda, že to dopadlo takhle. Konečně poznám něco jiného než špinavé lidské pracky. Možná mě čeká i lepší budoucnost...

3.místo - Ztracený hrdina

Vítejte v Číně roku 2150. Všichni jsou posedlí popularitou, každý se snaží zviditelnit. Ale stejně je pořád nejdůležitější být normální. Takže si asi dokážete představit, že dyslektické dítě z rozhádané rodiny sem nebude zapadat. To jsem já, Ming Chang, nechvalně proslulý průšvihář. Za moje rvačky můžou kluci, co mi závidí pověst lajdáka, o kterou se zasloužila moje dyslexie. Doma to taky není procházka růžovou zahradou. Když se rodiče občas nehádají a rozhodnou se věnovat mi aspoň špetku pozornosti, nejedná se o nic jiného než o moje školní výsledky. A proto můžu říct, že svůj čas radši trávím sám. Dneska je to ale jiné, je jarní slunovrat. Koná se aristokratická slavnost, na kterou jsem se rozhodl přijít. Je to ojedinělá příležitost, kdy nebudu vyčnívat z kolektivu. Na rituál se totiž může dostavit každý nehledě na postavení. Ztracen v myšlenkách a natěšen si málem nevšimnu, že pánovi přede mnou vypadla peněženka z kapsy. „Pane počkejte!” Ale on už pospíchá pryč. Musím něco udělat, jinak se mi brzy ztratí z očí. Proto se za ním začnu prodírat davem a dál na něj volám. Neslyší mě a já nevidím jeho. Najednou ho zahlédnu, míří ke stánku na kraji cesty. Přidám do kroku a ocitnu se u stánku. I když bych přísahal, že ten pán tudy šel, jako by se po něm slehla zem. Na stánku mě ale něco zaujalo. Na stolku leží tajemná skříňka, má mnoho otvorů, do kterých se dá pohlédnout. Bylo mi jasné, že to musí být nějaký optický klam. Ale vůbec to jako iluze nevypadalo. Uvnitř se nakrucovali stovky draků. Byli to dlouzí čínští draci, kteří figurovali v pověstech a příbězích. Byli tam draci všech barev, všech velikostí a všech druhů, které jsem si uměl představit. Ale jeden mě obzvláště zaujal. Byl stranou od ostatních, dokonce to vypadalo jako když na něco čeká. Měl dlouhý ocas s peřím a ta největší křídla ze všech draků. Byl světle modrý a nebudil tak moc pozornosti, ale zjednat respekt si uměl. Náhle jako by si uvědomil, že není sám a upřel na mě své pronikavé oči.

Raději jsem se odvrátil. V ten moment jsem si uvědomil, že za mnou stojí ten pán. V tu chvíli se něco stalo. Byl jsem paralyzovaný, když mě muž začal strkat do skříňky. Za jiných okolností by mi to připadalo velmi legrační až na to, že nikdo nic neudělal, nikdo jako by nás neviděl. Až na to, že jsem se stále nemohl pohnout. Až na to, že už jsem kolem sebe neviděl tržiště ale jen černou tmu. Připadalo mi jako bych padal...

Když jsem procitl, uvědomil jsem si, že nejsem v Číně. To divné na tom bylo, že jsem to intuitivně vycítil. Zkusil jsem otevřít oči, ale neměl jsem na to sílu. Tak jsem se zaposlouchal. Hlasy mi byly povědomé přízvukem, ale jinak jsem je nepoznával.

„Je to on?“ ptal se někdo.

„Měl by být.“

„Moc to ale na dračího jezdce nevypadá.“

„To zjistíme, jen když ho vystavíme zkoušce.“

Jejich hlasy pomalu přejdou do šepotu a já se propadnu do bezesného spánku.

Když se znovu probudím, už je mi lépe. Dokážu se hýbat, ale pořád se cítím rozlámaně. Možná kvůli kamenům, na kterých ležím. Jsem totiž v krajině plné skal. Je tu cítit kouř a popel a ani známka rostlinné vegetace. Na nohou se udržím, a tak se jdu porozhlédnout a zjistit, jak na tom jsem. V kapse jsem našel rozteklou tyčinku Mars, ale lepší než nic. Podle slunce zjistím světové strany a vydám se na východ. Když jdu, pomalu si začínám uvědomovat, jak mizerně na tom jsem. Někdo mě strčil do kouzelné skříňky a nechal mě napospas vrtochům zdejší krajiny. A všechno, co mám, je karamelová tyčinka. Ani si nevšimnu, že jsem vystoupal na kopec. Z chmurných myšlenek mě vytrhne až hlasitý řev. Dračí řev. Před sebou vidím tak krásně nebezpečný výjev, až mi přeběhne mráz po zádech. Bijí se tam spolu dva draci. Ten žlutý střílí jedovaté ostny. Je tak půvabný, ale tak zlomyslně škodolibý. Proto raději začnu sledovat toho druhého. Vyrazí mi to dech, je to ten, který mě sledoval v té skříňce. Je mnohem menší než ten žlutý. Přesto se bije jako lev. Má ale na kahánku. Začnu utíkat k nim. Je to bláznivé, vím, ale nedokážu se ovládat. Musím mu pomoci. Žlutý už zvedá svůj ocas, aby zasadil smrtící úder. Už se vrhám mezi ně, když v tom ten modrý vychrlí salvu ohně. Nepřátelský drak zkoprní a v sekundě se rozsype na popel. Ale mně oheň nic neudělá. Je to zvláštní, ale cítím se v něm dokonce bezpečně. Drak si mě prohlédne a pak promluví v mé hlavě.

„Lidské mládě...“

Začnu ustupovat. Je mnohem nebezpečnější, než vypadal. Je prohnáný, nechal žlutého draka ať se dost přiblíží a pak odkryl své zbraně. A teď soustředí svou pozornost na mě.

„Prý jsi ten ztracený hrdina... Odvahu máš... A ohni odoláš... Jsem Hyarst a prý jsi můj jezdec. Všechno to začalo tvým dědou. Žijeme v neustále se měnící společnosti dračích jezdců. Už dvě století bojujeme proti takzvaným mágům. Jsou to nepřátelské kmény, které chytají a uvězňují draky i s jezci. Ale rod Changů nám má přinést spásu. Tvůj děda byl velký muž, jeden z nejúspěšnějších velitelů Křídel. Potom co úspěšně rozprášil hlavního velitele mágů, čekalo se, že jeho syn bude pokračovat ve šlépějích vojáka. Ale

tvůj otec byl jiný. Každý, kdo je předurčený k ježdění na drakovi, má nějaký talent. Jeho mozek je také naladěný na staré runy, což se ve světě lidí může projevat jako dyslexie. U tvého táty se ale nic neprojevilo. Nedokázal číst runy, neměl žádnou schopnost. Na Changovi byl v tu dobu vyvíjen velký nátlak. Všichni očekávali něco velkého. Proto se tvůj dědeček rozhodl, že svého syna ukryje mezi lidmi. Bylo to jediné řešení. Kdyby zůstal, naše komunita by ztratila víru a obrátila se proti sobě. To nemohl dopustit, a tak to zatajil. Jeho zmizení svedl na mágy. Zabralo to. Dračí jezdci bojovali lítěji než kdy dřív. Ale někdo o jeho klamu věděl. Jistá skupina se o vás v lidském světě starala. Právě tato skupina zjistila, že to Ty bys nás mohl zachránit. Že to Ty jsi ten ztracený hrdina.“

Už nevypadá tak vražedně. Dokonce mi přijde, že jsem slyšel v jeho hlase vřelost.

Proto nasednu. I přes svůj strach, i přes nedůvěru. Protože mi přijde, že sem patřím. Když jsou tu draci, nemůžu být nejdivnější. Mám pocit, že můj příběh právě začíná.